

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1551/2025
22.01.2026.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милоша Димитријевића, због кривичног дела обљуба са дететом у покушају из члана 180. став 1. у вези члана 30. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Димитријевића, адвоката Срђана Миловановића и Ане Планинчић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.30/23 од 30.12.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 579/25 од 21.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 22.01.2026. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Димитријевића, адвоката Срђана Миловановића и Ане Планинчић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.30/23 од 30.12.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 579/25 од 21.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.30/23 од 30.12.2024 .године окривљени Милош Димитријевић је оглашен кривим да је извршио кривично дело обљуба са дететом у покушају из члана 180. став 1. у вези члана 30. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од осам година и седам месеци, кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од три године и кривично дело Угрожавање сигурности из члана 138 став 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од седам месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од девет година. У изречену казну му се има урачунати време проведено на задржавању и у притвору почев од 30.08.2022. године па до упућивање оптуженог на издржавање казне затвора.

Истом пресудом на основу члана 258. ЗКП оштећена малолетна АА и оштећени ББ су за остваривање имовинскоправног затхева упућени на парницу. На основу члана 264 ЗКП оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 579/25 од 21.10.2025. године делимично је усвојена жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду К.бр.30/23 од 30.12.2024. године, у делу о посебним мерама за спречавање вршења кривичних дела против полне слободе према малолетним лицима, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеном Милошу Димитријсвићу који је оглашен кривим да је извршио кривично дело обљуба са дететом у покушају из члана 180 став 1 Кривичног законика у вези са чланом 30 Кривичног законика и за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам година и седам месеци, кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 1 Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 1 Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од седам месеци и применом члана 60 Кривичног законика, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од девет година, у коју му се има урачунати време проведено на задржавању и у притвору почев од 30.08.2022. године, па до упућивања окривљеног на издржавање казне затвора, на основу члана 7 став 1 Закона о посебним мерама за спречавање вршења кривичних дела против полне слободе према малолетним лицима, после издржане казне, спроводе се посебне мере: 1) обавезно јављање надлежном органу полиције и Управе за извршење кривичних санкција; 2) забрана посећивања места на којима се окупљају малолетна лица (вртићи, школе и сл.) 3) обавезно посећивање професионалних саветовалишта и установа; 4) обавезно обавештавање о промени пребивалишта, боравишта или радног места и 5) обавезно обавештавање о путовању у иностранство. Посебне мере спроводе се најдуже двадесет година после извршене казне затвора, с тим да после истека сваке четири године од почетка примене посебних мера, суд који је донео првостепену пресуду, по службеној дужности одлучује о потреби њиховог даљег спровођења, док су у преосталом делу жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног Милоша Димитријевића, бранилаца окривљеног Милоша Димитријевића, адвоката Срђана Миловановића и адвоката Ане Планинчић, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Истом пресудом је одбачена као недозвољена жалба пуномоћника оштећеног ББ, адвоката Стефана Јанковића, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.30/23 од 30.12.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости су поднели браниоци окривљеног Милоша Димитријевића, адвокати Срђан Миловановић и Ана Планинчић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) и став 2. тачка 1) и 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама

против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Димитријевића, адвоката Срђана Миловановића и Ане Планинчић је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, браниоци окривљеног у поднетом захтеву истичу да је судија Александар Трешњев као председник већа учествовао у доношењу пресуде Вишег суда у Београду К.бр.30/23 од 30.12.2024 .године, а судија Марко Јоцић као председник већа у доношењу пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 579/25 од 21.10.2025.године а да су требали бити изузети. Наиме, према наводима захтева учествовање судије Александра Трешњева као члана већа у доношењу решења ванрасправног већа Вишег суда у Београду Кв.бр.3736/22 од 08.09.2022.године, којим је одлучено о продужењу притвора према окривљеном а судије Марка Јоцића као члана већа у два решења Апелационог суда у Београду(Кж2 2804/22 од 22.12.2022.године и Кж2 31/24 од 04.01.2024.године), којима је у истом предмету одлучивано о жалбама на решења о продужењу притвора, представљају разлог за њихово изузеће од одлучивања у предмету, јер њихово учествовање у доношењу тих решења изазива сумњу у њихову непристрасност и објективност, јер је у наведеним решењима образложено постојање основане сумње, па је код наведених судија постојао изразито висок степен јасноће у погледу кривице окривљеног, због чега су наведене судије, на основу члана 37. ЗКП, морале бити изузете од судијске дужности приликом доношења првостепене и другостепене пресуде.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани. Наиме, одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети. Одредбом члана 37. став 1. ЗКП прописани су разлози за обавезно изузеће судије, који не обухватају наведену процесну улогу судије као разлог за његово обавезно изузеће. Међутим, у појединим ситуацијама вишеструких процесних улога судије може се појавити сумња у непристрасност судије која је таквог квалитета да захтева његово изузеће од судијске дужности приликом доношења одлуке о кривици окривљеног за извршено кривично дело, што значи да постојање наведене битне повреде одредаба кривичног поступка у сваком конкретном случају представља фактичко питање.

Када је у питању учествовање судије у доношењу одлуке о притвору (у конкретном случају одлучивање о продужењу притвора и жалби на решење о продужењу притвора), ради се о оцени тзв. функционалне непристрасности о чему постоји богата судска пракса Европског суда за људска права и Уставног суда Србије.

Супротно наводима захтева да је код судија које су одлучивале у кривичном поступку о притвору против окривљеног, а затим одлучивали у доношењу првостепене пресуде и у другостепеном поступку по жалби на пресуду, створено „предубеђење“ о

кривици окривљеног и да је на тај начин нарушена претпоставка непристрасности тих судија, због чега су требали да буду изузети од судијске дужности приликом доношења мериторних одлука у истом поступку, по налажењу овог суда, не може се прихватити став да свако одлучивање судије о притвору према окривљеном нужно нарушава претпоставку непристрасности тог судије приликом мериторног одлучивања о кривици истог окривљеног. То произилази и из праксе Европског суда за људска права и Уставног суда Србије.

Наиме, према пракси Европског суда за људска права, не може се сматрати да сама чињеница што је судија у кривичном поступку доносио одлуке и пре суђења у поједином предмету, укључујући одлуке везане за притвор, оправдава страх да није непристрасан. Оно што је важно при одлучивању у сваком конкретном предмету су опсег и природа тих одлука (*Fey protiv Austrije, stav 30; Sainte-Marie protiv Francuske, stav 32; Nortier protiv Holandije, stav 33*). Када одлуке о продужењу притвора садрже „врло висок степен јасноће“ у погледу кривице окривљеног, Европски суд за људска права је нашао да може изгледати да је непристрасност поступајућих судија подложна сумњи те да се бојазан подносиоца захтева у том погледу може сматрати објективно оправданом (*Hauschildt protiv Danske, stav 49- 52*).

Из наведеног дакле произилази да, по правилу, учествовање судије у доношењу одлуке о притвору према окривљеном у истом предмету не представља разлог за његово изузеће приликом одлучивања о кривици у односу на истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору заузео јасан став о кривици окривљеног или није, дакле, ради се о фактичком питању у сваком конкретном случају.

По налажењу Европског суда за људска права оцена постојања законских услова за одређивање и продужење притвора која укључује и оцену постојања „основане сумње“ о извршењу кривичног дела од стране окривљеног, не може представљати формирање става судије о кривици тог истог окривљеног или казни коју му треба одредити, односно „предубеђење“ судије.

Примењујући наведено на конкретан случај, Врховни суд налази да сама чињеница да су судија Александар Трешњев као председник већа које је донело првостепену пресуду, а судија Марко Јоцић као председник већа које је донело другостепену пресуду, којима је окривљени оглашен кривим, учествовали у доношењу одлука којима је према окривљеном продужен притвор, не доводи у питање претпоставку непристрасности ових судија код одлучивања о кривици овог окривљеног, конкретно код доношења побијане првостепене и другостепене пресуде. Поред наведеног, у решењу Вишег суда у Београду Кв.бр.3736/22 од 08.09.2022.године и у решењима Апелационог суда у Београду Кж2 2804/22 од 22.12.2022.године и Кж2 31/24 од 04.01.2024. године, разлози за продужење притвора и одбијања жалби на решења о продужењу притвора су образложени само постојањем „основане сумње“ да је окривљени извршио кривично које му је стављено на терет.

Имајући све наведено у виду, Врховни суд је наводе захтева за заштиту законитости у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, оценио као неосноване.

У осталом делу захтева браниоци окривљеног истичу повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да је кривично дело учињено у неотклоњивој стварној заблуди, јер окривљени није знао да је оштећена лице млађе од четрнаест година. По оцени бранилаца, неоснован је закључак првостепеног суда да је окривљени знао и могао знати узраст оштећене, јер окривљени није био дужан да зна за ту околност, а суд је донео свој закључак само на основу претпоставке, из разлога што је окривљени виђао оштећену у друштву њене мајке и заједничких пријатеља, као и из разлога што је оштећена под врло сумњивим околностима изнела тврдњу да је са окривљеним разговарала о годинама живота. Поред наведеног, суд није несумњиво утврдио да је окривљени покушао да има сексуални однос са оштећеном. Браниоци су још истакли да код окривљеног нису регистроване квалитативне или квантитативне измене у сексуалном нагону, као ни други поремећаји сексуалне преференције, односно клинички показатељи неке од сексуалних парафилија (девијација) на психопатолошкој или психо-органској основи, јер наведено произилази из налаза и мишљења вештака од 12.09.2022. године.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП браниоци окривљеног истичу да се првостепена пресуда у битном заснива на лекарском извештају, који сам по себи, без постојања других непосредних и материјалних доказа, не може бити довољан за доношење закључка да је окривљени извршио кривично дело. Ово из разлога што је неоснован закључак првостепеног суда да гинеколошки налаз малолетне оштећене из ког је утврђено да је оштећена делимично раздевичена треба тумачити на начин да је окривљени извршио предметно кривично дело. Браниоци су још истакли да на главном претресу није изведен ниједан доказ везано за настанак телесне повреде. С тим у вези, одбрана је током поступка предложила да се у доказном поступку изврши ДНК анализа трагова који су констатовани у извештају лекара специјалисте института за здравствену заштиту мајке и детета „Др Вукан Чупић“ од 14.03.2022. године, да би се утврдило да ли пронађени трагови одговарају ДНК профилу окривљеног. Такође, одбрана је предложила медицинско вештачење од стране вештака гинеколога, како би се утврдио степен констатованих повреда код малолетне оштећене, механизам настанка истих, у ком периоду су оне могле настати и да ли повреда химена може бити из неког ранијег периода.

По оцени Врховног суда, иако браниоци окривљеног формално означавају повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, које представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, исте образлажу тако што суштински оспоравају утврђено чињенично стање односно истичу повреду закона из члана 440. ЗКП, полемисујући са чињеницама утврђеним у правноснажним пресудама и указујући на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова.

Како повреда закона из члана 440.ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту

законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у оцену изнетих навода, није ни упуштао.

Иако су браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости формално означили повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у образложењу захтева браниоци не конкретизују у чему се наведена повреда закона састоји, односно не наводе како је одлуком о кривичној санкцији или о одузимању имовинске користи или о опозивању условног отпуста, повређен закон на штету окривљеног. Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само формално опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. С тога је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Димитријевића, адвоката Срђана Миловановића и Ане Планинчић у овом делу нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, па се у оцену ове повреде није упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић